

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3545/24
14.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Ирене Трифуновић Радуловић, председника већа, Иде Никитовић и Марине Бркић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, ул. Грчкошколска бр.1, против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, са седиштем у Београду, ул. Пастерова бр. 2, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалбама странака, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 2075/19 од 17.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе странака и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 2075/19 од 17.01.2022. године, у ставу другом и трећем изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртном изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 2075/19 од 17.01.2022. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени Универзитетско клинички центар Србије да тужиоцу АА, исплати трошкове поступка у износу од 259.302,14 динара, са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужиоца изјављена против става другог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 2075/19 од 17.01.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2075/19 од 17.01.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 11.08.2021. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев

тужиоца и обавезан тужени да му на име накнаде нематеријалне штете исплати на име претрпљених физичких болова износ од 500.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 750.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 1.250.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због наружености, износ од 250.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 17.01.2022. године, као дана пресуђења, па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати на име претрпљених физичких болова, преко досуђеног износа од 500.000,00 динара, а до траженог износа од 2.000.000,00 динара, износ од још 1.500.000,00 динара, на име претрпљеног страха, преко досуђеног износа од 750.000,00 динара, а до траженог износа од 2.000.000,00 динара, износ од још 1.250.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због умањења опште животне активности, преко досуђеног износа од 1.250.000,00 динара, а до траженог износа од 3.000.000,00 динара и износ од још 1.750.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због наружености, преко досуђеног износа од 250.000,00 динара, а до траженог износа од 2.000.000,00 динара, износ од још 1.750.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од пресуђења, па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 466.152,14 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Против наведене пресуде парничне странке су благовремено изјавиле жалбе из свих законских разлога и то тужилац побијајући је у ставу другом, трећем и четвртном изреке, а тужени у ставу другом и четвртном изреке, како то произилази из навода жалбе. Тужилац је трошкове другостепеног поступка тражио и определио.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11 са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да жалба тужиоца није основана, а жалба туженог делимично основана.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио ниједну од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбама указује на постојање неке друге битне повреде одредаба парничног поступка која може бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у саобраћајној незгоди која се догодила дана 31.07.2016. године, задобио тешке телесне повреде у виду нагњечне ране у чеоном пределу са десне стране, у виду нагњечења можданог ткива у теменом делу главе са леве стране, у виду прелома II, III и IV кости левог доножја, у виду прелома чашице левог кука са централним ишчашењем и у виду посттрауматског сужења уретре са честим инфекцијама уринарног система. Од задобијених повреда лечен је у Универзитетском клиничком центру Србије, где је у више наврата подвргнут оперативним захватима. Приликом пријема тужиоца дана 31.07.2016. године, лекари туженог су начинили пропуст који се огледа у недијагностиковању повреде кука (која повреда је дијагностикована тек 04.09.2016. године), а услед којег пропуста није на време примењена терапија која би довела до повољнијег исхода лечења повређеног кука. Пропуст лекара туженог је непосредан узрок појаве болова, страха, умањења

животне активности са ортопедске и неуропсихијатријске стране, као и наружености, у интензитету и трајању, односно проценту и степену који је различит, односно виши од оног који би с обзиром на врсту и тежину задобијених повреда код тужиоца свакако постојао да у његовом лечењу нису причињени пропусти. Као последицу тог пропуста тужилац је трпео болове јаког интензитета у трајању од 20 дана, болове средњег интензитета у трајању од 5 месеци, као и болове слабог интензитета у трајању од годину и по дана, а који болови се појачавају при сваком напору, као и страх и то секундарни страх јаког интензитета у трајању од 293 дана, који је трајао до окончања болничког лечења, те секундарни страх средњег интензитета са повременим пробојима страха јаког интензитета у трајању од најмање 2 месеца у периоду од отпуста из болнице закључно са последњом контролом с тим што није могуће одвојити доживљавање страха због целокупних повреда, од страха који се јавио као последица погоршаног стања изазваног пропустом лекара да дијагностикују повреду кука. Упоредо са страхом, код тужиоца су се јавиле и душевне патње у виду депресије и анксиозности које су довеле до умањења његове животне активности са неуропсихијатријске стране од 30% које је повезано са пропустом лекара да благовремено дијагностикују све повреде које је критичном приликом задобио, а које се огледа у патњи због скраћења ноге и са њом повезане наружености, у немогућности да самостално брине о себи, у немогућности да трчи и да се бави спортом, у немогућности да обавља послове које је обављао пре операције, у несигурности приликом вожње аутомобила, али и у губитку самопоуздања када је реч о бројим животним задацима који се природно намећу, а шта се пре свега односу на улогу супруга и оца. Поред тога, код тужиоца је дошло до укупног умањења животне активности са ортопедске стране од 51%, услед којег тужилац отежано и са посебним напором обавља све послове везане за свакодневне активности, с тим што умањење животне активности, које је непосредна последица скраћења ноге, потпуног укочења кука и левог колена, али и немогућности да се проблем у левом куку реши уградњом вештачког зглоба због дефекта карличне кости и дуготрајне инфекције у тој регији, као и због дефекта коже и меког ткива, износи 35%. Према конзилијарном налазу и мишљењу судских вештака укупно умањење животне активности, као последице пропуста у лечењу износи укупно 50%, трајно. Естетска наруженост код тужиоца је искључива последица лекарске грешке и постоји у тешком степену, а огледа се у присуству грубих, великих ожиљака на месту оперативног поља, а пре свега у скраћењу леве ноге за 7цм које захтева ношење специјално дизајниране ортопедске обуће са повишицом и ход са помагалом.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно применио материјално право и то одредбу члана 170 став 1 и 171 став 1 Закона о облигационим односима, правилно закључио да је тужени одговоран за штету коју је тужилац претрпео као последицу нестручног поступања лекарског особља у вршењу својих свакодневних радних дужности, а која се огледа у претрпљеним боловима и страху већег интензитета и трајања које би тужилац с обзиром на врсту и тежину задобијених повреда свакако трпео да у његовом лечењу нису начињени пропусти, као и у претрпљеним душевним боловима због наружености и умањењу животне активности коју су у непосредној вези са непотпуним санирањем повреде кука. Стога је правилном применом одредбе члана 200 став 2 Закона о облигационим односима, првостепени суд одмерио висину правичне накнаде, правилно узевши у обзир утврђени интензитет и трајање физичких болова, ценећи обим душевног бола тужиоца због

умањења животне активности и наружености који су настали као директна последица лекарске грешке, али и интензитет и трајање страха који прати описане физичке болове, обим редукције животне активности и степен наружености у оквиру укупно претрпљеног страха. На тако досуђене износе накнаде је правилном применом члана 277 Закона о облигационим односима обавезао тужену на исплату законске затезне камате, почев од дана пресуђења.

Правилност тако донете пресуде није доведена у сумњу жалбеним наводима странака.

Нетачне су, а тиме и неосновани наводи жалбе туженог да судски вештак ортопед-трауматолог приликом вештачења није разграничио болове које је тужилац трпео услед тежине повреде од болова које трпео усред пропуста у лечењу учињених од стране лекара на раду код туженог. На ове примедбе вештак се у свом изјашњењу од 12.05.2021. године децидно изјаснила о томе да је приликом давања свог налаза и мишљења о интензитету и трајању болова јасно разграничила да се ради о боловима који су наступили као последица пропуста туженог. Када се има у виду да датом налазу и мишљењу вештака није супротстављено другачије мишљење исте доказне снаге нити је од стране туженог, након изјашњења вештака на истакнуте примедбе, предложено његово прибављање, то по оцени другостепеног суда, примедбама поновљеним у жалби није доведена у сумњу оцена налаза и мишљења судског вештака, самим тим ни чињенице које из њега произлазе.

Супротно наводима жалби парничних странака, досуђени износи за претрпљене физичке болове, страх и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности и наружености одмерени су, правилним вредновањем критеријума прописаних чланом 200 Закона о облигационим односима. Правилно је првостепени суд ценио пре свега интензитет и трајање физичких болова и страха, те степен умањења животне активности као и наруженост које је тужилац претрпео, те је правилно одмерио и досудио тужиоцу правичне износе накнаде који би му пружили потребну сатисфакцију у датим околностима. При том је првостепени суд правилно узео у обзир значај повређеног добра и циљ коме служи накнада нематеријалне штете и да се досуђивањем накнаде не сме погодovati тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом, како је то прописано наведеном законском одредбом. Жалбени наводи тужиоца којима указује да због пропуста туженог више не може да обавља делатност за коју се школовао, да је особа са инвалидитетом због чега му је егзистенција угрожена, нису од утицаја на другачију одлуку суда, с обзиром да такви чињенични наводи могу бити основ за потраживање материјалне штете због задобијене телесне повреде и оштећења здравља, која овде није ни потраживана.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 ЗПП донета је одлука као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, основано жалбом тужени оспорава правилност одлуке о трошковима поступка садржане у ставу четвртном изреке. Наиме, тужиоцу који је делимично успео у спору, припада право на накнаду тих трошкова сразмерно успеху постигнутом у спору, а тај успех се мери досуђеним износом. Стога, правилном применом одредбе члана 153 став 2 и 154 у вези члана 163 став 1 и 2 ЗПП, а према стању у списима, тужиоцу

припада право на накнаду трошкова за ангажовање адвоката за састав тужбе и четири образложена поднеска у износу од по 16.500,00 динара, за заступање на четири одржана рочишта у износу од по 18.000,00 динара, за приступ на три неодржана рочишта у износу од по 9.750,00 динара, затим за трошкове вештачења износ од 75.552,14 динара, укупно 259.302,14 динара, све сходно АТ важећој у време доношења побијане пресуде. На досуђени износ трошкова парничног поступка тужиоцу припада и право на исплату законске затезне камате почев од дана извршности првостепене одлуке па до исплате сходно одредби члана 277 став 1 Закона о облигационим односима.

Са наведених разлога је на основу члана 401 тачка 3 ЗПП одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Применом одредбе члана 387 став 1 тачка 1 ЗПП, у вези одредбе члана 378 став 3 ЗПП, овај суд је одбацио жалбу тужиоца изјављену против става другог изреке првостепене пресуде као недозвољену, налазећи да тужилац у овом делу нема правни интерес за изјављивање жалбе с обзиром на то да је овим ставом усвојен његов захтев за накнаду штете.

Како тужилац није успео у другостепеном поступку, то је на основу члана 165 у вези члана 153 став 1 ЗПП, одлучено је као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Ирена Трифуновић Радуловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић